

Иванку.

Какъ лесно измѣната, предателството... (стрѣса се) Измѣна? предателство? Какъ! Иванку е измѣнникъ? Иванку е предателъ? Иванку...

Тудорка (пристъпва навътрѣ, като че се кани да го прекѣса).

Иванку (дига рѣка).

Не! това не е измѣна...

Тудорка (дръпва се, но слуша внимателно).

Иванку.

Не е измѣна това! Всѣки трѣба да желае доброто на отечеството си, на народътъ си. Зашто да не се отстрани единъ, когато другъ може съ по-вече достойнство и съ по-голяма полза да заема мѣстото му? (мисли) Но Асѣнь? Асѣнь е достоинъ царь! Асѣнь е великъ, благороденъ царь!... И азъ штъ мож да дигнъ рѣка противъ него? (склани глава и мисли).

Тудорка (полекичка).

Е, стига толкосъ...

ЕВЛЕНИЕ 8.

ИВАНКУ И ТУДОРКА.

Тудорка (влиза полекичка, приближава се къмъ Иванка, като че ненадѣйно го вижда и уплашеничко поизвиква).

Ахъ!... (понѣчва да се връшта).

Иванку (стрѣснѣто дига глава).

Тудорка!... Уплаши ме, Тудорке. Но зашто бѣгахъ?

Тудорка (умѣдрена).

Азъ не знаяхъ... Азъ трѣсахъ татка...

Иванку (гледа на нея и весело).

Че какво? боишъ ли се отъ мене, Тудорке? Азъ пѣкъ мисляхъ, че ште ти е драго, кога ме намѣришъ тукъ.